

4.2.8. Udsættelse af gennemførelsen af en afgørelse om udlevering

Det fremgår af rammeafgørelsens artikel 23, at en person, når der er truffet afgørelse om, at den pågældende skal udleveres i henhold til en europæisk arrestordre, skal udleveres til den anmodende medlemsstat snarest muligt på en dato, der aftales mellem de berørte myndigheder. Efter rammeafgørelsen skal udleveringen som udgangspunkt gennemføres senest 10 dage efter, at der er truffet endelige afgørelse herom. Er den pågældende varetægtsfængslet, og er der ikke sket udlevering inden udløbet af denne frist, skal den pågældende løslades.

Efter rammeafgørelsen kan 10-dages fristen for at gennemføre en endelig udleveringsbeslutning i visse tilfælde udsættes. Hvis det således af grunde, som ikke kan tilskrives en af medlemsstaterne, viser sig umuligt at gennemføre udleveringen inden for fristen, skal den anmodede medlemsstats kompetente myndighed straks kontakte myndigheden i den anmodende medlemsstat med henblik på at aftale en ny dato for udleveringen. I så fald skal udlevering finde sted senest 10 dage efter den aftalte nye dato. I disse tilfælde er der ikke pligt til ophæve en eventuel fængsling af den pågældende.

På denne baggrund foreslås der indsat en ny bestemmelse, hvorefter en eventuel fængsling skal ophæves, hvis udleveringen ikke er gennemført senest 10 dage efter, at der er truffet endelig afgørelse om udlevering. Hvis den pågældende ikke har givet afkald på at indbringe justitsministerens beslutning for retten, skal 10-dages fristen først regnes fra udløbet af den frist på 3 dage, som gælder for at indbringe justitsministerens afgørelse for byretten. Det samme gælder med hensyn til fristen på 3 dage for kære af en retskendelse om udlevering. 10-dages fristen skal således først regnes fra det tidspunkt, hvor udleveringsbeslutningen er fundet lovlig ved endelig retskendelse. Efter den foreslåede bestemmelse skal retten dog udsætte fristen for udlevering i særlige tilfælde, bl.a. med den virkning, at en eventuel varetægtsfængsling efter omstændighederne vil kunne forlænges.

Der henvises til den foreslåede nye bestemmelse i § 18 e.

Udlevering kan ifølge rammeafgørelsens artikel 23, stk. 4, endvidere udsættes midlertidigt af humanitære årsager – f.eks. hvis der er bestemte grunde til at antage, at udlevering vil bringe den pågældendes liv eller helbred i fare. Udleveringen skal gennemføres, når disse humanitære grunde ikke længere foreligger. Bestemmelsen i rammeafgørelsen indebærer, at det ikke som efter gældende ret (jf. udleveringslovens § 7) vil

være muligt at afslå udlevering, hvis udlevering ville være uforenelig med humanitære hensyn. Der henvises herom til pkt. 3.2. ovenfor.

4.3. Forholdet til de nordiske udleveringsregler

Efter udleveringslovens § 1, stk. 2, gælder loven ikke for udlevering fra Danmark til Finland, Island, Norge og Sverige. For udlevering til disse lande gælder i stedet den nordiske udleveringslov, jf. lov nr. 27 af 3. februar 1960, som ændret ved lov nr. 251 af 12. juni 1975, lov nr. 433 af 31. maj 2000 og lov nr. 378 af 6. juni 2002 om udlevering af lovovertrædere til Finland, Island, Norge og Sverige.

Efter rammeafgørelsens artikel 31, stk. 2, kan medlemsstaterne fortsat anvende de bilaterale eller multilaterale aftaler eller ordninger, der var gældende ved rammeafgørelsens vedtagelse, i det omfang de er mere vidtrækkende end dennes mål eller bidrager til yderligere at forenkle eller lette procedurerne for overgivelse af personer, der er omfattet af en europæisk arrestordre.

Justitsministeren har den 4. november 2002 meddelt Rådet og Kommissionen, at Danmark fortsat vil anvende de nordiske udleveringsregler ved udlevering af lovovertrædere mellem Danmark, Finland og Sverige i det nævnte omfang. Finland og Sverige har afgivet tilsvarende erklæringer.

Der er mellem de nordiske lande enighed om, at det er de nordiske udleveringsregler, der som hovedregel finder anvendelse i sager om udlevering til Finland og Sverige. Dog må de foreslåede regler i udleveringsloven om udlevering til andre EU-medlemsstater finde anvendelse i forhold til Finland og Sverige, i det omfang disse regler er mere vidtgående, hvilket i praksis som udgangspunkt vil sige sager om udlevering af danske statsborgere samt sager om udlevering for politiske lovovertrædelser, medmindre det konkret vil være muligt at udlevere efter den nordiske ordning.

Det foreslås på denne baggrund, at udleveringslovens § 1, stk. 2, ændres, således at det fremgår af bestemmelsen, at udleveringsloven ikke omfatter udlevering til Finland og Sverige, i det omfang de særlige regler om udlevering mellem de nordiske lande er videregående end lovens regler. En tilsvarende ændring foreslås af den nordiske udleveringslov.

Der henvises herved til lovforslagets § 1, stk. 1, og § 2.

4.4. Tilbageførelse af midlertidigt udleverede personer

Rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre mv. indeholder visse bestemmelser om midlertidigt